

GÖZLERDEKİ IŞIK

Dila ÖZTÜRK

Ben 2019'da bir eylül projesiyle başladım İlkyar gönüllülüğüme, 3. Sınıfa geçecek bir üniversite öğrencisiydim Ankara'da. Bu sene tekrar bir eylül projesine katılabildim. Makine mühendisi oldum bu süreçte, Berlin'de yüksek lisans yapıyorum şimdi.

Çok heyecanlıydım projeye gideceğim için. Bu sefer biraz ayrı duygularla gittim projeye. Ben düzenli olarak gündem takip etmeye çalışıyorum. Hem Türkiye hem de Avrupa gündemini, daha çok etkileyen/etkilenen olduğum için. Yoruluyorum bu süreçte. Çok kötü şeyler görüyorum, görüyorsunuzdur.

İyi şeylerin varlığını unutabiliyorum bazen,
neyi neden yaptığımı,
ne yaparsam ne olabileceğini.

Bu sefer sadece çocuklar için değil,
biraz da bunları hatırlamak için gittim.

Çocuklar sağ olsunlar, daha iyi bir öğretmen görmedim hayatımda.
Ne gerekiyorsa hatırlattılar,

üzerine bir de öğrettiler.

Biraz daha halay çekmeyi öğrendim bu sefer.

Birazcık Kürtçe öğrendim.

Sonraki projelerde işime yarar belki ikisi de.

Geçen sene orta okullar Türkiye tenis şampiyonasına çıkabilen tek devlet okulu öğrencisinin Siirt'teki bir YBO'dan olduğunu öğrendim.

Siirt'te orta okul erkeklerinin voleybol oynarken
"Abla biz de şimdi filenin sultanları gibi olduk dimi?" diyebileceğini öğrendim.
İlk defa kadın bir idolü olan erkek çocuğu görmüş oldum.

Korkmayın öğrendiğim her şeyi yazmadım, mümkün de değil zaten yaşadığım şeyleri sayfalara sığdırmam. Sizinle ancak birazını paylaşacağım bu izlenimde:

YBO'da akşam sunumu esnasında sunumu izleyenler arasında, arkada ağlayan bir kız çocuğu vardı. Yanına gittim.
Gündüz etkinliğimde de hiç katılmamıştı, hiç konuşmamıştı da, konuşmak istemiyordu.

Ailesini özlemiş. YBO'da ikinci haftası daha.

Teselli etmek, bir şeyler demek istiyorum ama dilim de gitmiyor pek.

Ben yaşamadım bunu hiç.

Ağzımı açacaktım ki yanındaki 8. Sınıf öğrencisi konuştu:

"Annen görse üzülmez mi seni?

Bak ben de ailemi özliyorum ama buraya geliyorum,

buradan sonra liseye gideceğim,

sonra da üniversiteye hukuk okumaya,

avukat olup anneme bir sürü güzel şeyler alıcam.

Sen de okuyacaksın, annen o zaman daha çok sevinecek."

Biraz önce ağlamakta olan kız ile yüzümüzü yıkamaya gittik sonra, konuştuk biraz.
Yarım saat sonra güle oynaya halay çekiyordu.

Başka bir YBO'da 8. Sınıf 4 kız öğrencinin odasına girdim masal okumaya, etkinlikleri ertesi gün yapacaktık, henüz pek tanışmamıştık. İlk girdiğimde ne kadar kalacağımı sordular, ödevleri varmış da. Ertesi gün ders olmadığını öğrenince sohbet

ettiler benimle. Biri doktor olmak istiyor, biri öğretmen, biri mühendis, diğeri de bilim insanı.

Biraz mühendislikten bahsettim, abilerinden, ablalarından, fizikten. Meraklılar, ilgililer, sorular soruyorlar, kendi bildiklerini anlatıyorlar. Sohbet biraz uzadı, öğretmenleri saati hatırlatmaya geldi, 10:30 olmuştu. Normalde kaçta yattıklarını sordum. “Abla 10:30’a kadar ders çalışıyoruz, öğretmenler kontrol etmeyince on ikiiii, biiiir.” Ertesi gün fizik etkinliğinde zehir gibiydiler.

Son olarak da Batman’da bir 7. Sınıf öğrencisi tanıdım.

Sınıf arkadaşlarına göre biraz daha kısa, zayıfça, en önde oturuyor.

Matematik etkinliklerine girdim. Gülümseyerek dinliyordu beni.

Her bir soruya o kadar güzel cevap veriyor ki.

O kadar güzel açıklıyor ki arkadaşlarına.

Gözlerinde o ışıktan vardı...

Yukarıda anlattığım 8. sınıf kızın da,

odalarına girdiğim dört kız öğrencinin de gözlerinde olan.

Geleceğe dair umutları var onların.

Bilgiye karşı duydukları heyecanları, açıkları var.

Yaptığımız deneylerden öğrendiklerini unutmayacaklarını biliyorum, götürdüğümüz Tübitak kitaplarını, Bilim Çocuk dergilerini

ilk günden okuyacaklarını,

okudukça daha da okumak isteyeceklerini, çalıştıkça çalışacaklarını biliyorum.

Önlerine çıkan koca koca dağları toza çevirebileceklerini biliyorum, ne hikayeler duydum çünkü; eski gönüllülerden, Hüseyin Hoca’mızdan, eski ilk yarılarımız olan şimdiki gönüllülerimizden.

O iradeleri karşısında yalnızca eğilirim ben.
Ancak, her ne kadar onların iradesine güvenim tam olsa da
bu kadar engele de gerek var mıydı diye düşünmeden duramıyorum.
Mavi otobüsümüzün gitmesi gereken gerçekten çok yol var.

O çocukların gözündeki ışığı,
geleceğe dair umutlarımızı tekrar görmeye gitmiştim projeye
belki biraz da onlardakini kendimde yeşertmeye.

Bunları görebilmemi sağlayan tüm İLKYAR'a,
bağışçılarımıza,
okullara ve öğrencilere çok teşekkür ediyorum.

Dila ÖZTÜRK
ODTÜ Makine Müh. Mezun

